N°. 48. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 15den JUNIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertissementen.

UITGAANDE REGTEN.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de prijzen, waarnaar de UITGAANDE REGTEN zullen geheven worden, der gedurende het *derde* Kwartaal dezes jaars, dezer Kolonie uit te voeren navolgende Producten, zijn bepaald, als volgt:

Van de SUIKER op (7) *Zeven Centen.*
» » HEELE KOFFIJ op (25) *Vijf en Twintig Centen.*
» » GEBROKEN KOFFIJ op (17) *Zeventien Centen.*
» » SCHOONE KATOEN op (39) *Negen en Dertig Centen*
» » VUILE KATOEN op (19½) *Negentien en een halve Centen.*
» » CACAO op (12) *Twaalf Centen* per pond, *Amsterdamsch* gewigt.

Paramaribo, den 13 *Junij* 1837.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

TRANSPORTEN.

(17627) Den 29 Mei 1837. J. VAN DER STEEDE, aan M. F. VAN DER STEEDE, voor de Minderjarige Kinderen C. G. A. THULL, S. E. THULL, H. J. C. THULL en M. M. VAN DER STEEDE, van een bloot Erf, gelegen aan de *Saramaccastraat*, bekend onder L^a. D. N°. 541.

Idem. JACOBUS APOLLO van ROCHETEAU, aan CHARLOTTE ELISABETH OMERA, zoo voor zich, alsmede voor hare Minderjarige Zusters CAROLINA GEERTRUIJDA WILKENSON en JACOBA GEERTRUIJDA VOLKELINA NOBEL, van een bloot Erf, gelegen aan de *Rust en Vredestraat*, bekend onder L^a. D. N°. 644.

Den 30sten. LOUISA van J. M. MULLER, aan J. W. HEINN, van het Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, tusschen de Huizen en Erven van den Boedel VAN DER KAMP en dat van .... THIELER, bekend onder L^a. D. N°. 454.

Idem. JOËL GOMPERTS SALOMONS, aan S. H. BRANDON, van het Huis en Erf, aan de *Knuffelsgracht*, bekend onder L^a. B. N°. 152*a*.

Den 6den Junij. HENRY BRIDGWATER, zoo voor zich, alsmede voor LAURENS BRIDGWATER, OTWAY BRIDGWATER en SHAW BRIDGWATER, als gezamenlijke Erfgenamen van JOHANNA van KOK, aan JACOB CHRISTIAAN WILHELM BRUNINGS, van het Huis en Erf, aan de *Wagewegstraat*, bekend onder L^a. D. N°. 103.

Den 12den. GRATIA ABENATAR Wed. SALOMON ABENDANON, aan GEORGE LUDWICH RÖPERHOFF, van het Huis en Erf, aan de *Graven- of Soldatenstraat*, bekend onder L^a. D. N°. 29.

Idem. P. VAN LEEUWEN, aan B KNOBBELSDORFF, van het Huis en Erf, aan de *Groote Dwarsstraat*, bekend onder L^a. D. N°. 55.

Den 13den. WILLEM HENDRIK LANS, KURATOR dezer Kolonie, als beheerende den Boedel wijlen C. C. VAN THOL geb. HENDRIKS, aan SUSANNA CATHARINA MEDICI, Echtgenoot van FREDERICH WILHELM FAERBER, van de Plantaadje *de Hoop*, gelegen in het Opper-district *Nickerie*, bekend onder het Lot-land N°. 209, cum annexis.

Paramaribo, den 13 *Junij* 1837.
WENTHOLT.

(22105) Het behaagde den Alvermogenden, om, na eene ziekte van 14 dagen, op den 12den dezer, in den ouderdom van ruim 45 jaren, uit ons midden tot zich te nemen, onzen hartelijk geliefden Broeder en Behuwd-Broeder, de Wel Edel Gestrenge Heer SAMUEL ABRAHAMS WITTERING, waarvan door dezen aan Vrienden en Bekenden openlijk kennis wordt gegeven.

Ingevolge wil van den overledenen, zal er geen uiterlijken rouw worden aangenomen.

Paramaribo, den 14 *Junij* 1837.
H. J. A. WITTERING.
S. WITTERING,
geboren HUIDEKOPER.
Mede uit naam van onze buitenlandsche Broeders en Zusters.

(22106) De ondergeteekende VERHUIST zijnde, naar zijn herbouwd Pakhuis, aan den hoek van de *Heiligeweg* en *Waterkant*; geeft door deze kennis aan zijne geëerde Begunstigers en recommandeert zich bij voortduring in hun aandenken; — presenteert tot *billijke prijzen* te Koop:

Alle soorten *IJZER-, KOPER-* en *VERFWAREN*, alsmede *DRANKEN* en *STUKGOEDEREN*, enz., enz.

Paramaribo, den 13 *Junij* 1837.
E. J. S. STUGER.

(22104) De ondergeteekende heeft tot zijne *Generale Gemagtigde* aangesteld, deszelfs Echtgenoot REBA. Ns. MONSANTO geb. DEMERA, en verzoekt een ieder, niets voor zijn rekening te leveren, dan op hare rekwisiet.

M. N. MONSANTO.

(19680) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, WANE- en *KOPIE PLANKEN* en *MEUBELEN.*

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den, dezer de Noord-Amerik. Brik *Cadet*, Kapt. E. BABSON, van Glouchester, hebbende 35 dagen reis.

Den 12den, de Engelsche Sloep *Fan Fan*, Kapt. F. W. ANDRESON, van Berbice, hebbende 11 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 8sten dezer, het Schip *Snelheid*, Kapt. C. WESSELS, naar Amsterdam; lading: 222 vaten Suiker, 12 balen schoone Katoen en 25 puncheons Rum; Passagiers: de Heeren THS. B. PARRY, WM. FERRIER, A. MAC LEOD en J. C. van A. FERRIER.

Den 13den, het Schip *Jeannette*, Kapt. T. BODEMAN, over Coppename naar Amsterdam; lading: 4 balen heele- en 1 dito gebr. Koffij en 12 balen schoone Katoen.

Idem, het Schip *Catharina*, Kapt. K. M. HILLERS, naar Amsterdam; lading: 450 vaten Suiker, 12 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen; Passagiers: Mevrouw de Wed. E. C. MARTZILGER geb. FERRAND en Dochtertje HARRIETTA JACOBA MARIA, benevens PHILIPPINA ANGELICA LEPELBLAD, als Bediende, Mejufvrouw ANTJE WIJTHOFF ZEEBERG Wed. A. CATRIELS, de Heeren MOZES NUNES MONSANTO, AUGUST FERDINAND KRUGER en de Minderjarige BAREND JOHANNIS ZEEBERG.

UITGEZEILD.

Den 8sten dezer, Z. M. Brik van Oorlog *MERCUUR*, gekommandeerd door den Luitenant ter Zee 1ste klasse, A. H. VAN KERKWIJK, over de Eilanden St. Eustatius en St. Martin, naar Curaçao.

Mengelingen.

LIEFDE EN TROUW BIJ ZEDELIJK BEDERF.

Onlangs werd in eene Engelsche stad eene vrouw, die haren man vermoord had, ter dood gebragt. Zij was getrouwd met een braaf handwerksman, dien zij voor omtrent twee jaren verliet, om met een' leelijken, morsigen ketellapper voort te gaan, met wien zij het land doorliep. Op haren togt kwam zij ook door hare vorige woonplaats, waar haar man haar ontmoette, en die haar met veel moeite overreedde, om tot hem terug te keeren. Het duurde echter niet lang, of de arme man sneuvelde als een offer van zijne toegeeflijkheid en liefde: de ellendige vermoordde hem des nachts in het bed, en volgde den ketellapper met het gestolen geld van den vermoorden. Beide werden echter weldra gevangen en voor de Regtbank gebragt, waar zij de misdaad beleden, en slechts bedacht waren, om elkanderen te verontschuldigen. De Jury veroordeelde intusschen slechts de vrouw, terwijl de man hare onschulden zijne schuld beleed, en zij aan den anderen kant, even zoo plegtig de regtvaardigheid van het vonnis betuigde. Op den dag der executie plaatste hij zich onder de aanschouwers, digt bij het schavot, en schreeuwde luid tegen het vonnis. De vrouw scheen haren schrikkelijken toestand geheel te vergeten, en zag hem steeds aan; hun wederzijdsche troost scheen slechts in den laatsten blik te liggen, dien zij elkander toewierpen.

Dit verhaal, dat volkomen echt is, herinnerde mij eene dergelijke gebeurtenis, die voor eenige jaren in Londen voorviel, en ons de magt der dwaze en misdadige liefde, indien mogelijk, nog duidelijker toont. Een meisje, dat zeer schoon was, werd verliefd op een' man, die leelijk en zeer slecht was. Zij had eene goede opvoeding genoten, en woonde bij hare ouders, die welgestelde en aanzienlijke lieden waren. Het voorwerp harer min was een ondeugend landlooper; zijne zeden waren ruw, en een zwart pokdalig aangezigt en rollend oog waren een trouwe spiegel van zijn door gewoonte onverbeterlijk slecht karakter.

Tegen hare gewoonte zocht zij nu, zoo veel mogelijk, alleen uit te gaan, en bleef tot laat in den avond uit; dit bragt hare ouders op het vermoeden, dat zij met iemand omging, over wien zij zich schamen moest. Toen men eindelijk de oorzaak ontdekte en de noodige berigten inwon, bleek het duidelijk, dat haar minnaar een gemeene dief was. De klaarste bewijzen, die men het meisje hiervan voorlegde, bleven vruchteloos; al wat op het hart of verstand van eene beschaafde vrouw indruk maken kon, werd aangevoerd, maar te vergeefs. Alle beden, verwijten en bedreigingen der ouders hielpen niets; zij werd slechts hardnekkiger, en liep in haar verderf. De aanhoudende tegenstand bewoog

haar eindelijk, om het ouderlijke huis te verlaten; en zich in de armen van dezen ellendeling te werpen, die de waarde van het offer, dat zij hem bragt, niet wist te schatten. Haar ongelukkige vader overleefde dezen stap slechts korten tijd. Hare moeder zag haar terugkeeren, ellendig, verlaten, maar als eene berouw hebbende. Zij genoot echter de huisselijke rust niet lang: haar verleider, haar op nieuws in eenen staat ziende, waarin zij hem nuttig zijn kon, zocht haar op, — en de ongelukkige werd nog eens het offer zijner kunstenarijen, niettegenstaande de ondervinding, die zij van zijne ruwheid en ondankbaarheid gehad had. De vernieuwing hunner geheime zamenkomsten kon niet lang verborgen blijven, en nu was zij zoo diep gezonken, dat zij zich liet overhalen, om hem met zijne medehelpers des nachts in huis te laten, ten einde hetzelve te bestelen; zij slaagden hierin, en het ongelukkige meisje vlugtte met hen: eene omstandigheid, die het Geregt op het spoor van den dader bragt. Hij werd gegrepen en veroordeeld; maar door voorspraak van hare familie werd de doodstraf in eene altoosdurende *deportatie* veranderd. Alle goede indrukken schenen thans bij dit rimpzalige meisje verdwenen te zijn. Wanhopig en ontroostbaar over de scheiding van den hartelijk beminden booswicht, besloot zij, hem te volgen, en zij, die zelfs midden onder de schandelijke tooneelen der losbandigheid, waarin haar de ellendeling gebragt had, echter altoos haren verleider getrouw gebleven was, gelijk hij zelf dikwijls betuigd had, gaf zich nu schaamteloos aan het ruwe scheepsvolk over, alleen, om daardoor een' vrijen overtogt te verkrijgen. Dit gelukte haar, en haren afkeer van de zee overwinnende, ondernam zij eene langdurige en gevaarlijke reis, om bij dien man te komen, die wenschte, dat hij nimmer weder iets van haar hooren mogt.

Geene gevaren noch lijden konden dus de standvastigheid harer liefde doen waukelen. Haar ligchaam was echter te zwak voor deze onderneming; zij stierf eer zij den gewenschten oever bereikt had. Haar ongeluk trof zelfs de ruwe zonen der zee, en onder beklag begroeven zij haar op een klein eiland, welks oppervlakte zich naauwelijks boven de baren der oostelijke zee verheft.

MERKWAARDIGE BESCHIKKINGEN VAN HET TESTAMENT VAN DEN HEER DE MONBIJOU.

De in den ouderdom van zeven en tachtig jaren overledene Fransche Staatsraad Agnet de Monbijon, maakte bij zijnen uitersten wil de volgende beschikkingen:

1°. „Eene som van 2400 of 3000 franken zal besteed worden voor het maken van het borstbeeld, in marmer, van Madame Elizabeth van Frankrijk, met dit opschrift: *Aan de Deugd*.

2°. „Eene som van 10,000 franken zal op rente gesteld worden, om te dienen, tot eenen jaarlijkschen prijs voor dengenen, die, in den loop van het jaar, middelen zal uitvinden, om eenige werktuigelijke kunst minder schadelijk voor de gezondheid te maken, ter beoordeeling van de Akademie der Wetenschappen.

3o. „Eene gelijke som van 10,000 franken zal op rente gesteld worden, om te dienen tot eenen jaarlijkschen prijs van dengenen, die, in den loop van het jaar, een middel van volmaking der Genees- of Heelkunde zal uitvinden, ter beoordeeling van dezelfde Akademie.

4o. „Eene gelijke som van 10,000 franken, om door derzelver rente te dienen tot eenen jaarlijkschen prijs voor den Franschman, die, in den loop van het jaar, de deugdzaamste daad zal hebben gedaan.

5o. „Eene gelijke som van 10,000 franken, om op gelijke wijze te dienen tot eenen jaarlijkschen prijs voor den Franschman, die, in den loop van het jaar, het voor de zedelijkheid meest nuttig geoordeelde boek zal hebben geschreven en in het licht gegeven; de beide laatste prijzen ter beoordeeling van de Académie Française."

Voor het overige vermaakt hij aan elk van de hospices der Departementen van Parijs 10,000 franken, om te dienen tot geschenken of onderstand aan de armen, die deze gestichten verlaten, of het meest hulpbehoevend zijn.

„Ik wil," voegt er de erfmaker bij, „dat deze makingen, bijzonder de laatste, voor de hospices van Parijs, zullen kunnen verdubbeld, verdriedubbeld, en zelfs verviervuldigd worden, zoodat hetgeen op 10,000 franken gesteld is, 40,000 zal kunnen bedragen. De verdubbeling van al de makingen eerst plaats hebbende vóór de verdriedubbeling, en deze eerst plaats hebbende vóór de verviervuldiging. Deze opklimming zal kunnen plaats hebben, indien de staat der goederen dezelve toelaat, zonder dat het wettig minimum van de algemeene erfmaking daardoor worde bekort."

DE VLIEGENVANGER.

(Eene Natuurkundige merkwaardigheid.)

Deze allerliefste vogel, dien Buffon met regt en zeer geestig het kleinood der Natuur genoemd heeft, is ook inderdaad een meesterstuk. Eene onvergelijkelijke sierlijkheid in zijn maaksel, glinsterende pracht van kleuren, buitengewone moed en vastheid van karakter — niets ontbreekt hem. Het rijkste juweelen doosje zou, bij zijne vederen vergeleken, allen glans verliezen, al was het ook met smaragden, robijnen en topazen gevuld. De aarde schijnt hem verachtelijk; naauwelijks verwaardigt hij zich, om met zijne lieve beentjes de frissche zoden aan te raken. Hij leeft in de lucht en in de bloemen. De kleinste van zijn geslacht, want er zijn verscheidene soorten, is zelfs kleiner dan de paardenvlieg. Zijn gewigt, het nest medegerekend, dat zijn broeisel tot weg dient, bedraagt geene twaalf greinen. Zijn bekje is eene naald, zijne tong een teeder dun draadje, zijne oogjes gelijken naar twee kleine glazen kogeltjes. Zijne vleugeltjes, die hij onophoudelijk met een zacht snorrend gedruisch beweegt, zijn zoo fijn, dat men die doorschijnend noemen kan. Niets is verrukkelijker, dan dit vogeltje van bloem tot bloem te zien vliegen, een oogenblik bij de eene te vertoeven, dan naar eene andere te fladderen, zonder zich lang op te houden, zijne kleine tong in derzelver kelk te zien steken, om het kostelijke vocht, dat daarin zit, er uit te zuigen. Wee echter die bloem, welke door de zon of eenen verzengenden wind verwelkt is! Het vogeltje geeft zijn ongenoegen over zijne teleurstelling daardoor te kennen, dat het, met eene snelheid, die zijn gevoel duidelijk uitdrukt, al de bladen afrukt.

Dit aardig bont diertje schuwt den krijg niet, en daagt niet slechts diegenen van zijn geslacht uit, waarop hij vertoornd is, maar ook twintigmaal grootere vogels, en zijne koenheid is ongeloofelijk. Met de eerste vecht hij regelmatig, maar bij de laatste neemt hij, uit hoofde der zijne zwakheid, de list te baat. Hij valt op zijnen vijand aan, als deze zulks het minst verwacht, houdt zich aan hem vast, laat zich door hem in de lucht dragen, en steekt hem zoo lang met zijnen bek, totdat zijnen toorn en zijne wraak verzadigd zijn.

Van natuur een kluizenaar, bewoont de Vliegenvanger des nachts de bosschen, waar hij bij den opgang der zon een doordringend geschreeuw laat hooren, dat omtrent als *schrep! schrep!* klinkt. In de lente kiest hij een wijfje, met hetwelk hij het huisselijke werk verrigt. Het is zijne taak, in het veld de tot bouwing van een klein nest noodige stoffen op te zoeken, en dit nest hecht hij aan twee bladeren, of aan het uitspruitsel van eenen oranje- of citroenboom, somtijds ook aan eenen halm, die van het stroodak eener hut hangt. Dit nest, dat niet grooter is, dan de helft van eene abrikoos, en ook deze gedaante heeft, is inwendig uit fijne boomwol of fijne haartjes zamengesteld, die men op de bloemen vindt, en van buiten is het met kleine stukjes van de schors des gomboom belegd, die het wijfje zorgvuldig rondom aan hetzelve van buiten kleeft, om het nestje steviger te maken. Natdat het de randen met de keel, en het inwendige met den staart glad gemaakt heeft, legt het twee zeer witte eijeren in hetzelve, die niet grooter zijn dan eene kleine erwt, en na twaalf dagen uitkomen.

ANECDOTEN.

Een voornaam heer, gedurende zijn verblijf te Venetie, voor eene aanzienlijke som gelds bestolen zijnde, was daarover zoo gebelgd, dat hij tegen de Venetiaansche policie hevig uitvoer, en zeide, dat zij er wel op uit was, om de vreemden te bespieden, maar er geen werk van maakte, om voor hunne veiligheid te zorgen.

Eenige dagen daarna vertrok hij. Op de helft van de vaart van de stad naar de zeekust hield zijne gondel op eenmaal stil. Hij vroeg naar de reden daarvan. Zijne gondelvoerders antwoordden hem, dat zij om de gansche wereld geenen voet breed zouden durven voortvaren, omdat een vaartuig met eenen rooden wimpel hun het teeken gaf, om bij te leggen. Oogenblikkelijk herinnerde zich de reiziger de taal, welke hij zich veroorloofd had, en hem kwamen de voorbeelden van wraak voor den geest, welke men verhaald had in gevallen van dien aard meer te hebben plaats gehad. Midden in de lagunen, tusschen hemel en aarde, zonder hulp, zonder middel, om te ontkomen, wachtte hij degenen af, die hem nazetteden.

Zij komen aan, bestijgen zijne gondel, en verzoeken hem, voor een oogenblik in de hunne over te stappen. Hij gehoorzaamt, doch niet zonder bij zich zelven de treurigste denkbeelden te vormen.

Een dergenen, die zich in het andere vaartuig bevonden, spreekt hem met ernstigen toon in dezer voege aan: „Zijt gij de Prins van Croan?" — Ja, Mijnheer! — „Zijt gij niet laatstleden vrijdag bestolen geworden?" — Ja, Mijnheer! — „Voor hoe veel?" — Voor vijf honderd dukaten. — „Waarin waren die?" — In eene groene beurs. — „Hebt gij ook iemand wegens dezen diefstal in verdenking?" — Eenen huurlakkei, dien ik daar in dienst genomen had. — „Zoudt gij hem herkennen?" — Zonder twijfel. — Bij deze woorden stiet de vrager met den voet eenen slechten mantel ter zijde, onder welken een dood mensch lag, die eene groene beurs in de hand had. Hij voegde er bij: „Zie hier, Mijnheer! de strafoefening geschied; neem uw geld weder tot u, en reis heen; maar bedenk, dat men zich niet weder in een land moet laten vinden, waar men de wijsheid der regering miskend heeft.

De Regter van het dorp Holsmanots, zond een meisje met twee honderd gulden naar het stadje Golnits. Onder weg kwam er een boer bij haar, aan wien zij het oogmerk harer zending ontdekte. Hij ging met haar door het bosch, bewoog haar, om een bijpad in te slaan, en bragt haar bij eene mijngroeve. „Hier is uw graf" zeide hij tot haar. Zij moest hem haar geld en hare kleederen afgeven. De booswicht wilde ook het hemd hebben. Het meisje bad daarop den onmensch, zich ten minste om te keeren, dewijl de schaamte haar niet toeliet zich voor zijn oog te ontblooten. De schurk keerde zich om, maar nu greep het meisje hem terstond van achteren aan, en stortte hem in dien afgrond, welken hij haar had toegedacht. Zij liep daarop terug naar het dorp, en gaf berigt van het voorgevallene. Er werd onderzoek gedaan, en men vond den booswicht verpletterd, en bij hem het geld en de kleederen, en naast hem nog drie half verrotte vrouwelijke lijken, die waarschijnlijk door de roofzucht van dezen moordenaar daar haar graf gevonden hadden.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.